

Fa. -l Creștin

„Voi sa...

„ Matei 5:14.

Anul VIII. NO. 7
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația
Inscris la Trib. Arad

ada Lae Barna 4.
No. 6/1939

Sambata,
17 Februarie 1940

DIN LUMEA CREDINȚEI

de I. R. Socaciu

Cuvine-se să zicem ceva despre creșterea organizației **Frăția Mondială** a creștinilor din toate țările civilizate. În primul rând această organizație are în vedere înfrățirea oamenilor din toată lumea. Când la începutul războiului, în acest scop se țineau întruniri mari prin toate orașele de seamă din țară. Sediul organizației este la Londra. Acum mișcarea aceasta pornită din gânduri bune și susținută de credincioși evlavioși, face totul ce poate pentru stăvilirea urei. Mulțumită ei, în mai multe rânduri avioanele engleze au aruncat asupra satelor și orașelor din Germania manifeste la loc de bombe.

Întărit un manifest al organizației **Frăția Mondială**, trimis lumii creștine din care luăm următoarele știri:

Datorința noastră este să zicem o lume nouă bazată pe frăția omului și inima de Tată a lui Dumnezeu. Pacea, când se va fi făcut, trebuie să aibă în scopul ei:

1. Lumea aceasta să fie făcută o familie a fraților și surorilor, recunoscându-li-se starea de fapt că ei sunt membre unii altora, ori din ce națiune ar face parte.

2. O lume nouă, în care fiecare individ, fiecare vreață, își are încredințata și valoarea ei și deci este garantată o moștenire în viața în societatea omenirii.

3. O lume nouă în care industria să fie socotită ca un serviciu social, administrată în interesele omenirii, în loc de a supraîmboșgăti pe cei puțin.

4. O lume nouă, în care toate națiunile să se socotească aparținătoare la o familie, fiecare să-și găsească înăuntrul ei bogățiile necesare nu numai pentru sine, ci și pentru toate popoarele.

Noi dorim aceste lucruri pentru toți oamenii ca și pentru noi — glăsuiește manifestul — pentru națiunile mici, ca și pentru națiunile

mari... pentru albi, negri, pieile roșii și galbene. Dorim să clădim o frăție care să îmbrățișeze pe oamenii din toate părțile lumii ca prin străduințele noastre cinstite și creștinești să se asigure pacea și bună starea lumii.

* * *

Din lumea engleză mai ales se vorbește mereu de pace, biserică și lume nouă. Adevărat, războiul face ca orice activitate de acest fel să lase ceva de dorit. Dar și

Spre lumină

aceea e adevărat că, în Anglia, în ciuda războiului pe care Englezii și Francezii nu l-au dorit, se vorbește creștinește și sunt oameni de seamă care pregătesc teren pentru pace.

Episcopul de Lichfield, vorbind într-o conferință, și-a exprimat dorința ca biserica să facă totul ce poate pentru a întări părerea din toate părțile, ca toți creștinii să se cugete bine și să aștearnă condițiile și scopurile pentru o pace creatoare și constructivă, și zice:

„M'aș bucura să ni se spună în chip lămurit ce fel de Europă dorim să substituim în locul Eu-

ropei de azi, care se scufundă în ruine... Multe din cele mai luminate minți din țară sunt acum mobilizate pentru ducerea războiului. Eu voesc să văd deasemenea minți luminate, și sunt multe la îndemână, devotate și folosite în slujba de a cugeta și plănuii pacea și viitorul Europei. Ar putea fi scopul de har al lui Dumnezeu, că, din starea haotică să se facă o renaștere a Creștinismului. Dacă însă, e să fie un astfel de Creștinism reînviat, noi creștinii trebuie să facem o încercare serioasă să așternem pașii pe calea cea bună care trebuie făcută pentru a ajunge la atare țintă”.

Și tot în același timp, Arhiepiscopul de Canterbury, în alt loc la o întrunire mare, spunea:

„Principiul creștin, că națiunile, întocmai ca și indivizii sunt membri unii altuia, aparținând într-o familie, va restrânge naționalismul egoistic și va căuta să aducă toate națiunile laolaltă, poate într-o Ligă a Națiunilor reînnoită, sau precum mulți oameni gânditori, zi cu zi doresc, într-o Uniune federală în care conlucrarea tuturor popoarelor pentru binele comun va fi stabilită și menținută. Dacă atari speranțe sunt în ceva chip să se împlinească, asta se poate face numai prin puterea unei credințe creștine reînnoită lucrând prin activitățile Bisericii. Noi, cu greu putem înțelege cât de mare putere spirituală se cere pentru acest lucru. Ea trebuie să fie asemănătoare cu forța materială ce este acum întrebuințată în război. Dar un singur lucru este foarte limpede — că acum nu este timpul, pentru a suspenda, sau chiar a reduce undeva activitățile Bisericii. Dacă în condițiile timpului de război, aceste activități trebuie schimbate, ele trebuie pe alte căi mărite”.

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 7 Sâmbătă 17 Februarie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lac Barna 4

Cășier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Suntem adânc recunoscători și mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările Lui. E bine când în toată libertatea putem să ne închinăm Lui, dar să nu disprețuim încercările și greutățile pe care le întimpinăm. Dumnezeu răspunde rugăciunilor copiilor Săi, numai la vremea cuvenită. Iar atunci răspunde cu belșug. Mulțumim lui Dumnezeu pentru toți frații noștri care ne-au sprijinit în lucrarea și în osteneala noastră cu rugăciunile și sprijinul lor. Lucrul lor nu va rămâne fără rod, pentru că noi sădim și udăm, iar Dumnezeu face să crească.

Un lucru bun e binevenit ori-când. Un nou abonament la foile noastre nu e trimis prea târziu niciodată. Deci, ajutați-ne și pe mai departe.

* * *

Frații care primesc cu întârziere foile sau eventual le primesc neregulat, sunt rugați să se intereseze la poșta comunei lor, pentru că noi expediem dela redacție la timp foile.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e c s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No 16

„CÂND VINE ISUS...”

Luca 7:11-17

Cu o zi mai înainte Isus era la Capernaum, unde a vindecat pe robul unui sutaș. El a făcut acest lucru și pe urmă n'a stat să Se odihnească, ci a plecat pe un drum destul de lung, la Nain, unde știa ce lucru mare va avea de făcut. Ce putem observa din textul acesta?

Isus vine tocmai la timpul potrivit

Isus venea la Nain tocmai când era nevoie de El. E foarte interesant faptul acesta. El nu vine mai înainte, ca să scape de moarte pe acel tânăr, dar nu vine nici mai târziu, când probabil n'ar fi avut ocazia să întâlnească pe nefericita mamă, care își plângea odorul pierdut. El vine tocmai la timpul potrivit:

Să mântuiască

Vedem din viața lui Pavel că a fost lăsat să meargă cât se poate de departe în furia sa fariseică, contra religiei noi. Isus nu S'a arătat înainte de a începe prigonirile, dar nici prea târziu. La timpul potrivit i-a apărut în față și atunci râvna lui, pe care o punea în prigonirea credinței creștine, o întrebuițează pentru propovăduirea ei.

În greutate

De multe ori, când suntem în greutate, noi ne rugăm lui Dumnezeu să ne scape și suntem oarecum nedumeriți dacă scăparea nu ne vine imediat ce strigăm. Să nu uităm: „Ceasul lui Dumnezeu merge încet, — dar nu întârzie niciodată”. Noi credem că lucrul cel mai important e ca să fim scăpați de greutate, dar adevărul e cu totul altfel. Noi cerem un bine dela Dumnezeu, dar El ne dă unul cu mult mai mare. Și anume: El nu ne scapă de greutate, ci ne ajută ca să le biruim. În fiecare greutate este ceva bun pentru noi, dacă avem răbdare să o învingem. Dacă scăpăm de greutate, pierdem binecuvântarea ce se ascundea în ea. E greu, să urci un munte, dar dacă l-ai urcat, acolo sus vei avea aer curat, vei avea priveliște minunată, pe care nu le-ai mai văzut și atunci nu vei regreta că a trebuit să te obosești, urcând. Dar, scăpând de urcarea muntelui, umblând pe șes, vei fi pedepsit a merge prin praf, fără să vezi lucruri minunate. La fel e cu munții greutăților. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru ei, căci datorită lor gustăm mai mult din curătenia aerului, care e aproape de ceruri. Și, este așa de minunat să treci prin munții greutăților, cu un Tovarăș scump: Isus, care cunoaște acele drumuri atât de bine; te conduce și te ajută să le treci. Deci să nu ne temem. El vine la timpul potrivit când putem pretui mai mult prezența Lui. Dacă El ar fi venit să nu lase ca tânărul

să moară, mama lui ar fi fost recunoscătoare, dar, probabil nu așa de mult ca atunci, când ea a băut întreg pahar de disperării și în urmă fericirea ei a fost nespul de mare, când fiul ei a fost în viață. Și atunci ea L-a iubit mai mult pe Isus.

Când Isus vine, El spune: „Scoală-te!”

„El s'a apropiat de raclă și a spus: „Tînere, scoală-te”. A spus tânărului să se scoale din moarte. Când a venit, El ne strigat și nouă să ne sculăm din moartea păcatului. Dar El trebuie să vină din nou la noi și să ne strige: „scoală-te când de multe ori noi suntem gata să adormim.

El ne zice: „Scoală-te din nepăsare

Nepăsarea este una din cele mai urâte păcate. Un profet scrie: „Vai de cei ce trăiesc fără grijă în Sion”. Iată că păcatul nepăsării este condamnat de Biblie. Nu pot suferi cuvântul: „nu-mi pasă”. E atât de greu să spui unui creștin despre nevoile lumii, ca el să stea nepăsător; și nu se îngrijească, să nu facă nimic. Înseamnă că viața lui spirituală e în agonia morții, care e sigură. Dacă noi suntem nepăsători când auzim glasul lui Isus, înseamnă că suntem morți. „Scoală-te!”

Scoală-te din egoism

Egoismul este un păcat foarte mult îngăduit de toți. De fapt, multe păcate, între care și nepăsarea provin din egoism. Nu ne pasă de alții, pentru că ne pasă prea mult de noi înșine. Nu vedem durerea altora, pentru că suntem prea mult preocupați de ale noastre. Nu vedem nevoile altora, căci ne gândim prea mult la ale noastre.

Din cauza egoismului, unii au multe feluri de mâncări pe masă și alții n'au ce mânca; din cauza egoismului, unii au haine frumoase, scumpe și multe, și alții n'au cu ce se îmbrăca. Din cauza egoismului mulți se pierd în păcate și noi ne mergem să-i scăpăm, ca să nu ne expunem prea mult greutăților. Isus ne zice astăzi: „Scoală-te din egoismul tău și ia ca model de urmat viața Mea, care a fost trăită și jertfită pentru tine.

Ce se întâmplă acolo, unde vine Isus?

Vieață

A venit Isus, moartea a plecat și a fost înlocuită de viață. Și de ce? A adus cu El viață? Nu, mult mai mult, El însuși e viață. Când a venit El în viața noastră, un suflu de viață ne-a umplut. Noi am înviat spre o viață nouă. Unde e

(Continuare în pag. 7-a).

PĂCATUL MÂNDRIEI

de I. Cocuț

Fericitul Augustin a susținut că mândria e cel mai mare păcat. De aceeași părere a fost și Dante și alți gânditori adânci ai Creștinismului. Ei au susținut că nu există păcat mai mare ca dorul după mărire. Care să fie cauza că acest păcat e considerat de mulți așa de grozav? De ce dorul după înălțare e condamnat așa de tare de Dumnezeu și sfinți?

Mama altor păcate

„Păzește de asemenea pe robul Tau de mândrie”, spune Psalmistul (Ps. 19:13), „ca să nu mă stăpânească ea pe mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari”. Din aceste cuvinte sfinte se vede că mândria aduce cu ea alte păcate mari. Omul stăpânit de gândul după glorie personală, va fi cucerit de o mulțime de alte fărâdelegi: ură, răutate, invidie, etc., etc. Da, mândria e mamă la o mulțime de alte nelegiuiri.

Primii oameni au fost duși să calce porunca lui Dumnezeu, de pofta după înălțare. „Când veți mânca din el (din pom)”, a spus Satana către Eva, „... veți fi ca Dumnezeu”. Ei știau că Dumnezeu e foarte mare și îndată li s'a născut dorința să fie și ei ca El. Astfel Eva și Adam au făcut primul păcat!

Și astăzi omul stăpânit de mândrie va fi ispitit să calce poruncile lui Dumnezeu și să fie nedrept față de aproapele său.

Un păcat îndrăzneț

Mândria merge să ispitească pe cei mai buni oameni de pe pământ. Moise a fost cel mai blând om pe pământ pe vremea lui. Totuși singurul păcat pe care l-a făcut el, după cât știm noi, a fost un rod al mândriei. Acolo la Meriba, când poporul s'a răsculat (Numeri 20:9—11) și Dumnezeu a spus lui Moise să vorbească în fața poporului către stâncă, el, în loc să facă acest lucru, a zis: „Ascultați răsvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Apoi a lovit stânca cu toiagul de două ori. El spune **noi**, nu Dumnezeu, vă scoate apă. Domnul l-a pedepsit să nu intre în Canaan pentru că a luat pentru sine onoarea care era a lui Dumnezeu.

Toată lumea creștină e de părere că Pavel a fost cel mai mare

și mai sfânt bărbat creștin de-a lungul veacurilor, și totuși acest păcat a încercat să-l ispitească și pe el. Nu l-a biruit, dar l-a atacat! Apostolul spune: „**Ca să nu mă umple de mândrie, ... mi-a fost pus un țepuș în carne ... ca să mă pălmuiască și să mă împiedece să mă îngâmf**”. Domnul a trebuit să lase o durere continuă în corpul lui Pavel ca să-l țină umilit.

Înainte de moartea lui Hristos acest păcat al mândriei a adus multă ceartă între ucenicii Săi.

Dr. F. B. Meyer a fost unul dintre cei mai sfinți predicatori ai veacului trecut. El obișnuia să meargă la întrunirile religioase dela Northfield și oamenii veneau cu zecile de mii să-l asculte. După un timp însă, a mai venit acolo un alt predicator, Dr. C. Morgan, care a cucerit pe toată lumea din acel loc. Oamenii nu mai mergeau să asculte pe Dr. Meyer, ci se adunau cu mulțimile la predicile acestui vorbitor nou. Și Dr. Meyer mărturisește că a fost foarte tare ispitit să fie gelos pe Dr. Morgan. Singura cale prin care a biruit ispita a fost că s'a rugat mult pentru acest predicator nou.

Da, păcatul mândriei se ia la luptă și cu uriașii Creștinismului și si pe ei îi clatină câteodată chiar dacă nu-i trânteste la pământ. De fapt nu știu dacă există o mai mare ispită cu care să se lupte predicatorii, misionarii și alți lucrători în via Domnului.

Dar această ispită a avut îndrăzneală să meargă chiar și la Domnul Isus Hristos. Diavolul i-a prezentat tronul lumii cu toată gloria ei numai să i se închine. Isus a respins ispita dintr'odată, dar ea a venit altă dată sub altă formă, prin vocea poporului. Atunci când era mai popular prin Galilea, după ce a hrănit miile de oameni din jurul Lui, vorba a mers din gură în gură, prin toată mulțimea: „Să-l facem pe Isus împărat! Să-l punem pe tronul lui David! Să-L încoronăm ca Stăpân al nostru!” Isus a simțit puterea ispitei. El știa că dacă azi respinge tronul, mâine îi vor pregăti crucea. Dar El a ales crucea în locul coroanei! „Isus fiindcă știa că au de gând să vină să-L facă împărat cu sila, S'a suit iarăși în munte numai El singur”.

Noi știm de ce S'a suit numai singur: ca să se roage lui Dumnezeu să-L ajute să respingă toată onoarea și gloria lumii și să poată urma calea umilinței, a jertfei și a crucii!

Imbrăcat în haină religioasă

Acest păcat îmbracă de multe ori mantaua religiei și nimicește din viață orice faptă bună. Între Iudei era un om cu o viață bună. Nu lăcomea la averea altuia, nici n'a răpit niciodată ce nu era al său. Era om drept și bun. Se silia să spună adevărul și să facă dreptate altora. Ba ceva mai mult, era om foarte darnic. Din tot ce câștiga, lua a zecea parte și dădea pentru Dumnezeu. El înțelegea astfel pe mulți credincioși de azi. Câți din membrii bisericilor noastre dau zeciuială pentru Domnul? Totuși acest om a avut un păcat care a acoperit și a ruinat tot ce avea el bun în viață. A început să nutrească gândul că e mai bun decât alții și că nu-i mai lipsește nimic în viața spirituală. Astfel a ajuns să se mândrească și în fața Domnului: „Dumnezeule îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari, sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuială din toate veniturile mele”.

De câteori păcatul mândriei ruinează faptele bune ale credincioșilor! Ei se roagă, cântă, predică, jertfesc, muncesc în lucrul Domnului. Când diavolul vede că nu-i poate opri dela aceste lucruri sfinte, el vine cu o altă ispită. Samănă în inimile lor dorul după onoare, după mărire și îi face să se creadă că sunt mai buni ca alți oameni. Atunci toată lucrarea lor nu mai are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu, căci e pornită din mândrie.

Cea mai mare pledecă în lucrarea bisericească.

Dorința de a fi mai mare decât alții a fost totdeauna izvorul celor mai multe tulburări în biserici. Oameni de care alte păcate nici nu se pot apropia, care sunt departe de orice pornire spre înșelăciune, spre desfrâu sau beție, — oameni sfinți în multe privințe, — sunt atacați și de multe ori biruiți de păcatul mândriei.

De pildă, te poți bucura când

(Continuare în pag. 8-a)

PESCAR DE OAMENI

(ADEVĂRATUL JUG)

de Nichifor Marcu

„Nu este deajuns să vedem slava puterii Lui, ci este necesar s-o practicăm zilnic, pentru ca să fim îmbrăcați cu hainele Prezenței Sale minunate!”

Prin unele părți ale Africii, negrii obișnuiesc să pună câte un bolnav mare de piatră pe umeri, pentru ca astfel să poată trece mai ușor prin pâraiele spumoase ale munților, fără ca să fie luați de curentul apelor. De o astfel de povară au nevoie adevărații creștini pentru a nu fi purtați de valurile greutăților care izbesc din toate părțile.

E adevărat că Domnul Isus ne-a luat povara neagră a trecutului, dar am luat noi oare jugul Lui? Jugul Lui minunat nu este pentru ca să ne apese, ci mai mult, ca să ne ferească de a cădea acolo de unde ne-a scos. Astăzi, pretutindeni întâlnim un nou creștinism care-L cunoaște pe Hristos, care are experiența mântuirii, dar n'are jugul Lui, povara Lui minunată care înalță, întărește, divinizează pe cel ce o poartă. Această nouă fază a creștinismului viu, produce din nou rane. Mântuitorului. „Aceste răni, în casa celor ce Mă iubeau, le-am primit”. Zah. 13:6. Oare nu ești tu unul care-L iubești dar îi adâncești ranele? Trebuie să știi că ranele celor ce iubesc sunt cu mult mai dureroase decât ale celor ce urăsc. Deci ia jugul Lui!

Multi, fiindcă n'au luat adevăratul jug, au luat jugul sau povara teoriei care-i doboară. Lanțul frumos de aur pe care-l purtau dela început, acum apasă greu, începe să-i doboare pe unii, ducându-i din nou în robia păcatelor. Nimic nu-i mai obositor pentru minte, ca teoria, dar nimic nu-i așa de înălțător pentru suflet ca practica. Pentru era mult mai sfânt atunci când venea din misiune, după ce a predicat, vindecat, a scos draci, decât atunci când stătea lângă Domnul Isus, ascultându-I învățăturile, apoi certându-se pentru înfrățire. Experiența se repetă azi: „Nu ceea ce știi te face fericit, chiar dacă ai fi terminat zece universități teologice, ci ceea ce practici pentru Hristos”. Acest adevăr e așa de puternic încât nimeni nu-l va putea niciodată răsturna; ingerii se vor bucura dacă-l vei înțelege azi îndeeajuns.

Știi, iubii mei frați, că puteți avea bucurii cu mult mai mari decât ale ingerilor? Fericiri și binecuvântări de care ei niciodată nu vor avea parte? Aceasta este adevărat. Ingerii sunt ființe slujitoare, pe când noi suntem lucrători cu Dumnezeu, ceva și mai mult: „Casa lui Dumnezeu suntem”. Ebr. 3:6. Și cu toate acestea, privește în sufletul tău, iubite cetitor, ce jale! Ce durere! Ce apăsări! Ce tristețe neagră! Ce simțiri josnice! Spune, unde-i cauza care produce aceste nenorociri? Ai luat jug străin, ai lăsat adevăratul jug la o parte. Ia jugul de pescar numai așa de probă și atunci vei vedea. Inima ta va fi prea mică și nu va putea ține toate binecuvântările și toate bucuriile. Am auzit cum se ruga în ascuns un pescar acum câțiva ani: „Doamne dă-mi greutate, încercări, suferințe”. Mirat, l-am întrebat, ce fel de rugăciune-i asta? Toți cer și cer binecuvântări, iar tu întors? El mi-a zâmbit, spunându-mi: „Ei, dar cum să mă rog? Sunt așa de plin de fericiri, bucurii, încât nu le mai pot ține”.

Ai văzut minunea, viața ta a ajuns o cerșetorie și totuși Dumnezeu nu-ți dă, iar dacă ai lua jugul Lui în loc să ceri, L-ai slăvi pentru că ai avea de prisos. Până n'a lovit Moise cu toiagul, n'a curs apă. Murea el de sete, împreună cu cei din jur. Lângă tine-i toiagul, și stânca rece. Dacă nu vei lovi, vei muri de sete tu și ceilalți.

Jugul teoriei, a cunoștințelor nu-i deajuns. Un pescar povestește: „Citeam cele mai bune cărți despre Duhul sfânt, despre legătura cu Dumnezeu, zile întregi, ca să înțeleg și să am și eu ce spune acolo. Învătam de-a rostul parafraze întregi, le repetam mereu dar înzadar. Incepeam să învăț multe versete de-a rostul; zădărnice! Învătam capitole de-a rostul. Alergam după toate cărțile și golurile și durerile sufletului s'au făcut mai vii. După ce am luat jugul de pescar, lumina, soarele vieții a alungat toți norii. De atunci sunt al Lui cu totul”.

Jugul sau povara obiceiului nîmcesc pe multi creștini azi. Cei ce stau sub acest jug stau sub forțe destructive; un loc rău, unde Dumnezeu nu poate binecuvânta. Venirea la biserică e un obicei,

ca și rugăciunea sau cetirea Bibliei, sau ascultarea predicilor. Ei ei nu mai este necesitate, dorință sau așteptare, nu, așa ceva, dispărut. Nici Duhul lui Dumnezeu nu poate lucra într-o astfel de inimă, parcă ar fi un mormânt viu. Mortul trăiește acolo, dar oamenii n'are legătură cu el. Astfel de oameni pot fi meșteri la vîrbă, unii sunt adânc înțelepți din toate acestea sunt ca un chimv răsunător, sau ca o „tobă”, cum am zice noi. Toate sunetele sunt produse din cauză că înăuntrul e gol. Cu vorba pot smulge stări jări; în realitate buruienile păcătului sunt în inimă. Cu vorba p zbură, în practică nu se pot m șca. Ce e la mijloc? Jugul obiceiului îi târăște înainte. Răul vieții curge prin albia obiceiului, ai s'a împotmolit. Cuvântul sfânt e o povară, tot ce i se predică greu, chiar diamantul cel mai scump, viața, pentru el n'are niciun rost, din contra, e o povară. Ai apucat pe o cale greșită, ca duce în pustie. Acest jug te va nimici cum i-a nimicit pe fariseii saducheii. De aceea, destul, ... p nă aici, niciun pas mai departe. Schimbă-ți jugul obiceiului, pr jugul pescarului, atunci vei vede minuni.

O comparație jalnică între cei ce au luat juguri străine și acei ce au luat jugul de pescar de oameni. Nu este niciun om mai de plîns ca acela care nu simțeste că Dumnezeu e lângă el. Pescarul venind la biserică, deodată se simte intrat sub prezența Măreției divine. Vuetul lumii a încetat. A intrat într-o stare de reverență cerească. Nu mai vorbește șoptind sau privind cu ochi mari în jur. Cuvintele vieții se revărsă cu lumină și putere în inimă, aude același cuvânt și de două ori, pentru că Duhul e acela care accentuează, lucrează și dă viață. Rugăciunile lui sunt izbucniri de laudă, convorbiri cu un Tată nevăzut, dar care-L umple cu totul. În inima lui a avut experiențe tainice. A spus greutățile pe care numai Tatăl trebuie să le știe. În schimb, a primit mângăiere, putere, siguranță și garanța prezenței lui Dumnezeu pentru viitor.

Iată vin la biserică ceilalți care

(Continuare în pag. 7-a)

Hainele albe

de Alexa Popovici

„Și el mi-a zis: „Acestia vin din necazul cel mare; ei s-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”.

Textul e realitatea cerului. E cu adevărat descoperirea unei taine. Căci sunt multe lucruri de care ne interesăm și care ne par grele. Așa e învierea morților, judecata de apoi, pedeapsa și răsplata, iadul, etc., dar o chestiune care se ascunde înlăuntrul fiecărui credincios, e, cum va fi în cer? El știe că e mântuit, grație jertfei lui Isus, de aceasta nu se mai îndoește, dar ar vrea să știe mai mult de starea din cer.

Descrierea apostolului Ioan e un răspuns bun unei astfel de întrebări. El arată cerul, spunând că acolo toți sunt în haine albe. Ce splendoare! Câte nu se pot spune despre aceasta! Îți vine să crezi că e o ostire numai de îngeri sau e o gloată de copii care cântă mereu, și la care bucuria curge val după val. Aceasta se pare că a crezut la început și apostolul Ioan. Vine însă unul din bătrâni, și-l întreabă: „cine sunt oare și de unde vin?” „Tu știi” — șoptește Ioan. Și nu mică i-a fost mirarea, când bătrânul i-a spus că „aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului”.

Aceste cuvinte ale bătrânului sunt cu adevărat minunate, căci ele arată câteva lucruri. Așa de pildă, că,

Imprejurările nu împiedecă mântuirea

Căci, dacă cei din cer „au venit din necazul cel mare”, atunci cum aş putea spune eu că nu m'am pocăit din cauza greutăților vieții, a necazului, a împrejurărilor?

Pentru oamenii aceștia **imprejurările rele s'au ținut lanț**. Cuvintele „necazul cel mare” arată ceva mult, ceva greu. Nu e vorba de un necaz obișnuit, o împrejurare abătută, ci ceva ce se continuă. Vieța întreagă e ilustrată în „necazul cel mare”. E destul să ne gândim la martiri. Pentru ei a fost destul să fie denunțați ca imediat să înceapă necazul cel mare. Și cu toate acestea mântuirea nu a putut fi oprită. Scumpul meu, când mă gândesc la tine, că, o mică încercare e peste tine și te

desvinovățești că nu te poți pentru asta să te pocăiești!

Vieța pentru oamenii aceștia **a fost grea și neplăcută**. Oricare ar fi interpretarea cuvintelor „necazul cel mare”, dar ele exprimă un singur lucru, **vieța grea**. Și cui îi place în necazuri? Poate unul a fost sărac, lipsit, altul persecutat de cei din casă sau de afară, altul a fost partea cea mai mare a vieții bolnav, altul rob și în sclăvie, altul a avut numai fărâșuri, etc. Greutăți diferite, dar care au făcut vieța grea. E însă cunoscut, că greutățile nu i-au împiedecat de a se mântui. De câte ori însă, tu te-ai împiedecat să te pocăiești și să vii la Isus, din cauza unor greutăți sigur mult mai mici ca ale lor!

Apoi, „necazul cel mare” e **realitatea de pe pământ**. Cine nu e lovit în viața aceasta? Cine n'a plâns niciodată? Cine nu știe ce e suspinul? Toți. Cu toții gustăm amarul. Așa e pe pământ. „Omul născut din femeie are puține zile, dar multe necazuri” — spune dreptul Iov. De aceea nu te lipi de pământ, aici nu e pentru tine. Locul tău e sus, unde nu e durere, nici lacrimă, unde nu-i suspin.

Iarăși, bătrânul mai adevărește un lucru că,

Mântuirea e numai prin Isus Hristos

El spune că toți vin de pe pământ și „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”. Adică în cer sunt numai mântuiții lui Isus, deci poarta cerului e numai prin Golgota.

Aceasta, pentru că **numai Isus a fost trimis pe pământ să mântuiască**. Trebuie să notăm, că toți trimești și proorocii, înainte și după Isus, aveau misiunea numai de a conduce la mântuire. Isus, El și numai El, a venit să mântuiască. Orice altă încercare, în orice alt loc e zadarnică. „Nu ni s'a dat alt Nume sub soare, de mântuire, decât numele lui Isus”.

Apoi, **numai Isus și-a dat sângele** pentru spălarea păcatelor. Bătrânul arată clar că mântuirea celor din cer s'a făcut numai prin spălarea în sânge. Dar acest sânge nu se găsește nicăieri decât la Golgota. Acolo a fost junghiat Mielul lui Dumnezeu. Acolo sângele mântuitor curge de veacuri,

pentru orice păcătos. Acolo poți fi mântuit și tu. Dar șovăești, aștepti, te îndoești. Un lucru trebuie să-l știi. Vina păcatelor tale nu se spală decât cu sânge, de aceea vino la Calvar, la crucea lui Isus, să-ți speli baina.

Și **haina sufletului nostru se albește numai prin Isus**. Poți jertfi ca cei din Vechiul Testament, turme întregi, oricât sânge, dar haina sufletului tău nu se va albi. Iar albirea, a avea haina albă, e condițiunea intrării în cer. La nuntă, când unul a fost găsit fără vestmânt de nuntă, a fost scos afară. În cer însă, nu numai că vei fi scos afară, dar nici nu vei putea intra. Ti se cere haină albă. Și o poți avea prin Isus și numai prin El. Sufletul nostru e din cer, din Dumnezeu. Isus vine direct de acolo, și minunea albirii se întâmplă numai când sufletul nostru se unește cu Isus. Un cărbune nu poate fi spălat, și nu i se poate schimba culoarea cu nimic. Oricât săpun ai pune, el va rămâne tot negru. Dar odată băgat în foc, capătă altă culoare. Așa e cu noi. În momentul când ne aruncăm din nou în brațul divin, ne schimbăm complet.

Și, în sfârșit, bătrânul spune și adevărul că,

În cer vor intra numai cei mântuiți

După descrierea lui Ioan și răspunsul bătrânului, e clar că toți cei din cer sunt mântuiți. Acolo nu poate intra hoțul, mincinosul, stricatul, bețivul, etc. Cerul va fi familia, locul și starea numai a celor mântuiți.

Lucrul acesta e o dreptate. Doar pe pământ erau împreună, și de câte ori nu a trebuit ca cel credincios să fie păgubit de un lacom! Acum iată-i pe cei mântuiți numai pe ei. E drept, alții nici nu merită să intre acolo. Locul lor e altul, potrivit cu viețuirea și cu moravurile lor. Ei nici nu s'ar simți bine în cer. Lor le place altcum. Da, e o dreptate că în cer nu vor intra numai cei mântuiți. Fii sigur, scumpul meu, că, dacă nu vii la Isus, n'ai să vezi niciodată cerul.

Pe lângă aceasta, **mai e și frumos așa**. Cândiți-vă că ar intra în cer bețivii, și criminalii, etc. Ce

(Continuare în pag. 7-a)

Din lumea largă

Un ziar serie două lucruri ciudate. Unul e următorul. Niște aviatori finlandezi, ca răspuns la purtarea Rusiei de a bombarda și orașele deschise, au făcut o călătorie cam primejdioasă deasupra Leningradului, aruncând din avion o mare cantitate de Biblii și Testamente mici. Se știe că Scriptura e interzisă în Rusia Sovietică și că generația tânără a crescut fără a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu. Ce bine ar fi, dacă fiecare dintre noi am răspunde astfel la atacurile celor care ne vreau răul. O altă ciudățenie se petrece în Anglia. În Parlament, un episcop a citat versetul: „Dacă este flămând vrăjmașul tău, dă-i să mănânce”. Episcopul a adăugat că pentru englezi e foarte greu să știe că în Germania sunt mulți oameni care suferă de foame. Pentru că nu trebuie să răspundem în același fel dușmanilor noștri, cum se poartă ei față de noi.

Franta își aduce trupe ajutoare din coloniile ei din Africa. Astfel 600.000 oameni stau la dispoziția statului francez în coloniile ei, gata de luptă la chemarea Franței.

Pe frontul din apus s'au semnalat ciocniri grele cu morți și răniți.

PESCAR DE OAMENI

(Urmare din pag. 4-a)

au juguri străine. Vin reci, rămân reci și încă se miră cum ceilalți pot cânta cu atâta foc. Caută, fără să vrea, motive. Așa îmi spunea unul: „E bine, dar nu-i la locul ei”. Trist în privire, apăsător în inimă. Posomorâți sau întunecați, de parcă toți sunt vinovați. De sunt mai mulți de acești soiuri, se așează alături. Vorbesc nepăsători, critică, râd parcă ar fi pe stradă. Nu numai că nu simt pe Dumnezeu, dar se umplu de greseli, jugul acesta mai rău îi zdrobeste. Ești ca ei?

Pregăubiților, fie-vă milă de sufletele voastre, aruncați jugurile nimicioare! Căci vă stricați pe voi, pe copiii vostri și pe prietenii. Luați adevăratul jug sau povară, atunci veți ști ce înseamnă viața creștină în toată splendoarea ei. Domnul Isus n'a dat nimănui certificat de dispensă. Atunci de ce să-L refuzi?

Italianii au trimis nu demult niște material de război Finlandei, prin Germania, care a fost confiscat de germani. Acum acest material a putut fi trecut în Franța, de unde și va lua drumul direct în Finlanda.

Pe frontul din nord luptele continuă. După cum se afirmă, finlandezii resping mereu trupele sovietice și adună materialul și tancurile lăsate pe câmpul de luptă de către armata rusă. După cât se spune, rușii ar fi pierdut până azi 600 de tancuri și lupta dela Salla i-a costat 5000 de ostași. Satul Summa a fost șters de pe fața pământului. Și finlandezii ar fi pierdut 500 de soldați. Un oraș a fost bombardat și printre multe clădiri distruse e și spitatul Crucii Roșii și baraca unde sunt adăpostiți prizonierii ruși. Se spune că finlandezii nu se avântă la luptă pentru că nu au mijloace ca să arunce în vânt material și vieți omenești. Dar că bombele lor totdeauna au atins ținta. Și că soldații finlandezi sunt foarte bine instruiți și sunt curajoși.

Dunărea a început să se desghețe și în curând circulația vaselor va fi iarăși posibilă.

Desghețul a produs mișcare mare între sloiurile de gheață de pe râuri. Astfel pe Rin sloiurile s'au îngămădit în blocuri mari de câte 15 m. înălțime, amenințând casele și malurile râului. O multime de vase sunt luate de sloiuri și sparte. Tot din cauza zăpezilor mari și a ploilor din ultimul timp, s'au produs inundații mari în mai multe părți din Belgia, unde numeroase case sunt sub apă.

Nici în Răsărit nu e mai multă liniște. Chinezii și japonezii se luptă cu îndârjire. Chinezii au rezistat la o mare ofensivă a japonezilor, tăind linia ferată prin care se aprovizionau japonezii cu alimente și muniții. Într-unul din orașele căzute în mâinile japonezilor, chinezii au reușit să pătrundă, distrugând un important centru de aprovizionare al japonezilor.

Ministrul marinei de război francez, într-o cuvântare a sa, adresată publicului, cu scopul de a face apel pentru subscrierile de înzestrare ale armatei, a spus printre altele că, războiul pe mare costă sume foarte mari. De pildă, o grenadă de 200 kgr. costă 6000 franci. O mină explozibilă costă 75 mii franci. Iar o torpilă costă 530 mii de franci. Construirea unui crucișor costă câte 1 miliard de franci.

În România până în prezent s'au scris pentru înzestrarea armatei 10 miliarde de lei, de către 250.000 subscriitori. Este cea mai mare cifră ce s'a atins până azi la vreun împrumut intern.

D. Roosevelt, președintele Statelor Unite a hotărât să trimită pe d. Welles, subsecretar de stat într-o călătorie în Europa, în țările: Franța, Germania, Anglia și Italia, pentru a examina situația și a propune o pace. Cele ce vede d. Welles, va comunica președintelui Roosevelt și ei vor discuta o posibilitate de a se încheia pacea Europei.

În Olanda se va face un împrumut de 700 milioane florini pentru înarmarea țării. O parte din acest împrumut este forțat și a nume 3 la sută din averea fiecărui locuitor olandez.

REDUCERE

2

Lei bucată

DEPOZIȚUL DE LITERATURĂ A R A D,

STRADA LAE BARNĂ 4

La CALENDARELE BIBLICE!

Pentru ca să poată cumpăra cât mai mulți frați CALENDARUL BIBLIC, am hotărât să reducem din preț. Deci oricine comandă Calendarul biblic de acum înainte, îl primește cu

Comandă-ți-l urgent!

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

DELA UNIUNE

Cu ajutorul Domnului, sperăm că în numărul viitor al „Farului” să dăm o veste bună. Domnul a ascultat și ascultă rugăciunile copiilor Săi și astfel, în privința libertății noastre de cult s'a făcut un pas frumos.

* * *

Din greșală s'a pus în numărul trecut al „Farului” adresa fr. M. Dumitrașcu la București, Bd. Basarab 56 bis. Ținem să atragem atenția fraților că pentru o mai bună siguranță, să trimitem orice hârtii pe adresa fr. M. Dumitrașcu, așa cum a fost anunțată în repetate rânduri, adică PLOEȘTI, ALEEA I-a GH. ASA-CHI.

* * *

Rugăm toate bisericile baptiste din țară să nu întârzie de a trimite colectele făcute în ziua de 4 Februarie 1940, zi care a fost rânduită ca zi de post, rugăciune și jertfă.

„CÂND VINE ISUS...”

(Urmare din pag. 2-a).

soare, e vieață; unde este Isus, e vieață, căci El este Soarele nostru. Acei oameni, în vieața cărora a venit Isus, sunt vii. Ce vreau să zic cu aceasta? Cum este un om viu? A fi viu, înseamnă să vezi, să auzi, să simți, să judeci, să-ți bată inima. Acestea sunt necesare și pentru vieața spirituală, să vezi nevoile, să auzi strigătele de ajutor ale acelor ce se pierd, să simți durerea lor, să-ți bată inima de iubire pentru Domnul Isus și pentru ei. Oriunde este Isus, sunt semne de vieață.

Fericire

Imi închipui fericirea mare, pe care a avut-o acea văduvă, când a primit pe fiul ei viu. La fel, cred, că fiul a fost foarte fericit, că poate trăi ca să ajute pe mama sa. Ziua aceea, și vieața lor a fost fericită pentru că Isus a venit la ei. Credincioși sunt așa de fericiți de când Isus a venit în viețile lor. Fetele lor radiază de bucurie.

O fetiță care a primit o jucărie, în formă de măgăruș, a luat măgărușul, l-a sărutat și i-a spus: „Tu ești un creștin, că ai o față lungă și tristă”. Sigur, fetița a avut o impresie rea despre niște creștini triști. Da, noi trebuie să ne întristăm de multe lucruri, pentru lucruri rele, care se petrec în jurul nostru, dar nu trebuie să avem veșnic o față lungă. Dacă ne întristăm pentru fapte rele, să încercăm ca să le îndreptăm. Dar fericirea noastră să rămâne. Sigur, că ea va rămâne, dacă

Isus Hristos a venit în inimile noastre, căci unde este El, este cerul, și unde este cer, acolo este fericire.

Vestire la alții

Femeia aceea, nu s'a mulțumit că oamenii au văzut că fiul ei e viu, dar cred, că ea a spus la toți cum Domnul Isus a venit și S'a atins de raclă, și ce a zis. Nici credincioșii, care au primit pe Domnul Isus, nu pot tăcea, ei trebuie să spună și altora ce a făcut Isus pentru ei, prin diferite metode: Unii prin cuvintele, alții prin faptele lor vrednice de urmat.

Un misionar care a vestit pe Domnul, când a plecat, pe drumul său în misiune a ajuns la un izvor, unde a scris pe o piatră următoarele cuvinte: „Binecuvintează suflete pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui”. Puțin mai jos, desemnă o mână, care arăta spre acel izvor curat și frumos care curgea acolo. Oamenii, care au venit să ia apă, au citit aceste cuvinte, și prin aceasta, ei și le-au scris pe tabla inimii lor.

Deci, fie prin urmele noastre, sau prin mărturisirea personală, noi trebuie să vestim pe Isus la alții. Și aceasta, nu pentru că suntem datori, ci din iubire pentru El și pentru sufletele pierdute. E fapt constatat că acolo, unde Isus a venit, bucuria aceea e împărtășită tuturor. Dacă nu vestim, înseamnă că nu-L avem, iar dacă L-am primit, vom spune și altora despre El. O SEMINARISTĂ

IN COMUNA CRICIOVA frații au avut o mare bucurie în 28 Ianuarie, când li s'a deschis casa de rugăciune, închisă de 11 luni de zile. Au luat parte la bucuria lor frați din 18 comune și o mulțime din loc. Programul a fost condus de fr. Miculescu. Din Cuvântul lui Dumnezeu au vorbit frații I. Imbrea, F. Sârbu, S. Pătean și P. Crivineanu. S'au recitat poezii, și muzica din loc a cântat spre slava Domnului.

IN BISERICA baptistă din Pecica s'a ținut cununia fr. Hedeșan Romulus cu sora V. Isghereanu de către fr. Pascu C. păstorul bisericii din Curtici. A cântat corul și muzica, înfrumusețând acea zi de bucurie.

FR. TOCUT I. a săvârșit în 24 Ian. căsătoria fr. Jitărău M. cu sora V. Victoria. Iar în 26 Ian. căsătoria fr. Tureu cu sora Fl. Tocut. Fr. Tocut a vorbit despre prima pereche de oameni binecuvântați de Domnul.

* * *

A v i z

Toți frații care au primit „CHESTIONARELE” pentru Istoria bisericii baptiste din țară, sunt rugați insistent a le completa și a le trimite locul indicat.

Țin să mulțumesc fraților care le-au trimis.

D. BABAN

Constanța, str. Mareșal Joffre 6.

H A I N E L E A L B E

(Urmare din pag. 5-a)

s'ar întâmpla? Bețivii s'ar îmbăta, s'ar tăvăli; criminalii s'ar tăia, s'ar bate și numai haine albe n'ar mai fi. Dumnezeu iubește frumosul. El a creat o lume frumoasă și minunată, pe care noi nu putem nici măcar să o admirăm în-deajuns, și vrea să aibă un cer perfect în frumusețe. Renunți la vieața veșnică în cer, pentru o clipă de înșelăciune de aici? Iți vinzi pentru un blid de linte locul tău din paradis?

Și, mai presus, **aceasta e cea mai ușoară cale de a ajunge în cer.** Orice altă condiție nu ar fi putut fi îndeplinită de oricine. Dar a veni la Isus, cu pocăință și a crede în puterea-I salvatoare, o poate face orice om. Nimic mai simplu decât, încărcat de păcate, cu un trecut rușinos, să vii la Golgota, să cazi la picioarele crucii Lui, să-I strigi din adâncul inimii tale „Mântuiește-mă, Doamne, căci sunt al Tău!”.

FAPTE, PILDE și IDEI

Iar profesiile

În presa religioasă din Statele Unite se dau dări de seamă despre Conferințele Profetice ținute prin cele mai de seamă centre ale lumii noi. În aceste conferințe, zi cu zi, se prezintă vorbitori care tâlmăcesc proorociile Vechiului Testament mai ales în lumina evenimentelor zilei, sau explică evenimentele din zilele noastre în lumina profetiilor din Sfânta Carte. Darul de vorbire frumoasă, iscusința unor grăitori înfocați, te face să crezi că școala profetilor din vremea lui Elișei a tras brazdă adâncă! Numai profetiile aceste să fie după Sfânta Carte și nu cumva să tâlmăcească oamenii Biblia după proorociile lor.

Ce fel de mame avem?

Oamenii lui Dumnezeu spun, că cei mai mulți au simțit puterea lui Dumnezeu în viața lor atunci, când se închinau Domnului lângă genunchii mamei lor. Savanții în știința de a crește copii, spun că mama este primul dascăl al copilului bun sau rău; ea formează începutul caracterului în tânăruț. Așa era încă pe vremea lui Moise, etc., așa este și azi. Sunt mame, slavă Domnului, care cresc pe copii lor în dragostea lui Dumnezeu, copiii primesc înbold și creștere lângă o mamă închinătoare pe genunchi. Dar ce creștere și înbold primesc copiii ai căror mame își freacă genunchii de scaunele din teatre sau îi țin sub masa unde se joacă cu cărțile?! Și trist, dar adevărat, cam așa este cazul în societatea aleasă și acest fel de cultură se răspândește cu mult alai prin toate părțile. Copii ai Domnului, înapoi la Biblie!

Centenarul unui compozitor de cântări religioase

În ziua de Sâmbătă 10 Februarie 1940, s'a ținut serbarea de una sută ani dela nașterea lui Ira D. Sankey, unul dintre cei mai iluștri compozitori de cântări religioase ai secolului trecut. Locul cel mai de seamă al serbării a fost la Institutul Biblic Moody, din Chicago, Ill., Statele Unite. Asta, fiindcă marele cântăreț evanghelic era un tovarăș de lucru cu marele evangelist Moody, care a întemeiat acest Institut Biblic. Cântările compuse de Sankey, au câștigat multe suflete la Hristos și continuă să facă bucurie unei lumi creștine. În ziua sus pomenită, posturile de radio din America au difuzat minunatele cântări cântate solo, duett, quartet, cor și cu poporul, așa că locuitorii din Statele Unite au putut auzi cântările ce le-a compus și cântat odinioară Sankey, în orice parte a continentului nou.

Unirea confesiunilor

Presa religioasă în America serie mereu despre încercările unor conducători din lumea religioasă de a uni într-o „singură biserică”, mare și tare, pe toate confesiunile. Această încercare s'a mai făcut și altă dată și pare că ceea ce se face este o odraslă din rădăcina cea veche. Creștinii bapțiști au fost și sunt bucuroși să fie și să lucreze în unitate spirituală cu oricare confesiune creștină, dar nu pot primi nici la un caz propunerea de a se uni cu alții într-o mare organizație eclesiastică — confesiune — oricât de frumos ar suna acest nume. Chemarea lor este să stea în credința Nou-Testamentală așa cum s'a dat aceașta sfinților. — Iuda vers. 3.

Egalitate ciudată!

D. M. Gordin, fost comisar de presă al Internaționalei Comuniste, scrie în America despre Comunism și roadele lui. Între altele d. Gordin, care știe bine cele ce spune, scrie că egalitatea între oameni, în Rusia, este cu tâte, și apoi dă cifre ca dovezi. De pildă așa de egali sunt bieții oameni, că cei mulți primesc un salariu de 150 ruble pe o lună, iar cei puțini, adică mai aleși capătă suma de 4000 ruble pe lună!

Evangelhia și Indienii

În partea de Vest a Americii se mai găsește o rămășiță din tribul Indian Navajo, oameni care locuiesc în mizerie și sărăcie din pricina lenei și neștiinței. Între acești Indieni lucrează cu Evanghelia un misionar. Într-una din zile a dat pe acolo un colonel și văzând misionarul, a stat de vorbă cu el despre starea de plâns a Indienilor. Cum colonelul era un creștin serios, între altele a zis: Voi, misionari ar trebui să spuneți bisericilor de acasă că, atunci când vă trimet la așa oameni necăjiți, să vă pună la îndemână mijloace, haine și alte lucruri ca să-i puneti pe oamenii aceștia într-o stare mai de-a-firea, și apoi vor asculta de cele ce spune Evanghelia, cu drag, și se vor întoarce la Dumnezeu. Dar misionarul i-a răspuns: Dv, aveți, cum văd o inimă bună, d-le colonel, dar să presupunem că atunci când fiul cel risipitor era în mizeria cea mare, cineva ar fi venit la el cu haine și cele ale gurii, crezi d-ta că s'ar fi sculat să meargă la tatăl lui ca-re-l aștepta cu brațele deschise? — Stătu colonelul un timp ca mut, și apoi, căutând la misionar cu ochii plini de lacrimi și răspuns: Nu! El ar mai fi stat pe acolo! Văd ceea ce-mi spui, Indienii să vină la Hristos cum sunt și El îi va îmbrăca și le va ușura viața zilnică. Și apoi misionarul l-a dus să vadă ce a făcut Isus cu Indienii credincioși.

Din limbajul Gicuii

În Africa Centrală trăiește un neam de oameni numit Gicuii. Ca și în orice limbaj, semenii noștri de neamul Gicuii folosesc și ei vorbe spre a-și exprima gândul și ideile. În limba lor însă, sunt cuvinte ciudate — câte un cuvânt care spune o idee ce noi o arătăm în mai multe cuvinte. De pildă luăm cuvintele *hodi* și *caribu*. Cuvântul *hodi* înseamnă: Imi dai voie să intru înăuntru? Iar *caribu* vrea să zică: Poți intra. — Iată povestea lui *hodi* și *caribu*. Păcatul — trufia — ura, stă afară la ușa inimii noastre — zilnic ne impresură — și zice *hodi* — imi dai voie să intru înăuntru? Și numai de cât diavolul voeste ca noi să zicem *caribu* — poți intra. Ferească Dumnezeu! I. R. S.

Păcatul mândriei

(Urmare din pag. 3a)

alții sunt aleși ceva în biserică și tu nu ești ales? Poți tu lucra cu toată inima într-o lucrare a Domnului unde alții iau toată onoarea și lauda oamenilor? Când prietenii sau prietenele tale te întrec, ajung mai mari, mai bogați, mai laudați, mai vestiți, așa că tu rămâi în umbră și nimeni nu te bagă în seamă, te poți tu bucura de progresul și înaintarea lor? Nu te biruiește ispita să-i pismuiești, să-i vorbești de rău și să lupți împotriva lor?

Dumnezeu stă împotriva celor mândri

Cuvintele acestea ale lui Petru sunt aspre, dar adevărate. Omul mândru nu numai că e departe de Dumnezeu și trăiește o viață păcătoasă, dar își face dușman pe însuși Făcătorul cerului și al pământului. În toate planurile și umblările sale omul mândru are pe Dumnezeu împotriva sa. Aceasta înseamnă că el nu va izbui în nimic. Tot ce va încerca, va ajunge mai curând sau mai târziu la faliment.

De aceea Isus ne cheamă să învățăm dela El ca să fim blânzi și umiliți cu inima. Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor umiliți le dă har.

Când am fost tânăr, spune un predicator, credeam că drumul spre Dumnezeu duce în sus și cu cât te urci mai sus, cu atât ești mai aproape de El. Cu timpul, însă, am învățat că acest drum duce în jos, în valea umilinței și cu cât te cobori mai jos, cu cât devii mai umilit, cu atât ești mai aproape de Hristos.